

متن پرسش

امام علی علیه السلام: سَيِّئَةُ تَسْوُوكَ خَيْرٌ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ حَسَنَةِ تَعْجِبُكَ گناهی که اندوهگین ات کند، نزد خدا بهتر است از کار نیکی که به خودپسندی گرفتارت سازد. نهج البلاغه، حکمت ۴۶ استاد سلام این روایت برای ما بارها اتفاق افتاده است وقتی کار خوبی میکنیم خود به خود موجب این می شود که برای خدا قیافه بگیریم و پیش خودمون فکر میکنیم که دیگر کار تمام است و ما اون بنده خوبه خدا شدیم و در این حین است که ناگهان انسان خودش را در گناه می بیند که حالات سخت و اندوهناک و پشیمان و ذلت بار پیش خود حس می کند که از طرفی این حالت ارتباط متواضعانه با خدا برایمان ایجاد می کند و از طرفی ظلمت وجودمان را پر می کند. سوال ما از شما اینجاست که چه باید کرد و راهکارش چیست که نه گناه کرد و با ظلمت و حجاب گناه درگیر بود و از طرفی هم کار خوبی که انجام میشه باعث خودگیری نشه و این خودگیری در نفوس انباشته نشه و تبدیل به گناه نشه و ما خود را در همه حالات در برابر خدا بنده ای خاشع و متواضع ببینیم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مولایمان حضرت علی «علیه السلام» در این سخن ارزشمند متذکر این امر هستند که اگر انسان در بستر بندگی به نحوی مرتکب گناهی شد ولی متوجه اثرات منفی آن گناه گردید؛ این را لطف خدا بداند که خداوند خواسته آن گناه برای او شیرین نشود که مأیوس گردد. ولی اگر نیکی کرد و آن را لطف خدا ندانست و به خود گرفت، معلوم است که مغرور می شود و آن گناه، نسبت به جایگاهی که در نفس انسان دارد که او را پشیمان می کند؛ از این نیکی که شخص را مغرور می کند، نزد خداوند برتر است. موفق باشید